

Tale til krondiamant-parret

Kære Ella og Christian

Vielsesattesten lyder:

Ugift husmand Christian Østergaard Jensen af Aulum sogn, født Venø sogn 1934

Og ugift husassistent Ella Kathrine Hansen af Tvis sogn, født 1937

Blev ægteviede i Tvis sogns kirke, Ringkøbing Amt, 1958, den 31. juli = nitten hundrede og femti og otte, den treti og én i Juli Måned.

- Underskrevet Bønding

Det var den pastor Bønding, som I begge var blevet konfirmeret hos. I havde nemlig begge forældre, der var medlem af Aulum-Vinding-Vind Valgmenighed. Og det har I holdt ved siden.

Ella – du kom fra et lille statshusmandsbrug på 11 tdl. – i dagens mål 5 ha. Det var små kår, kan man sige. Du fortæller selv, at I havde toilet bag køerne i stalden og den ugentlige bad i en zinkbalje i køkkenet.

Det var fattigt, men I manglede ikke noget vigtigt. I havde tøj og mad og hjælpssomhed – og der var altid opgaver til alle, så I følte alle, at der var brug for jer - I betød noget. – Noget som der alt for ofte er en mangelvare hos børn i dag.

Som ung blev du tjenestepige - både i byen og på gårde på landet. Du fortæller, at det lærte du meget ved.

Christian – du havde din barndom på Venø. En barndom, som bestod af at hjælpe til på gården, lege ved stranden og somme tider en tur med postbåden til Struer eller til familien længere væk.

Det var før der kom færge, så livlinjen for Venøboere var postbåden, hvor også mælkespande og varer blev bragt frem og tilbage til og fra Struer.

Da du var 12 år flyttede I til ejendommen Lille Urlund i Tvis. Herfra kom du på efterskole og var tjenestekarl et par steder inden du blev indkaldt til soldatertjeneste.

Det blev en spændende tid for dig, for efter rekruttiden blev du udstationeret ved den danske brigade i Itzehoe og var der chauffør for officererne, men også for ministre og andre kendte danskere, når de holdt foredrag eller skulle optræde i Hamborg.

På den måde fik du lært de nordtyske veje at kende og har med egne øjne set Tyskland, dengang det stadig var præget af mange ruindynger efter 2. verdenskrig.

Som barn blev du halvvejs tvunget af din far til at gå til violinundervisning, men det fik du faktisk glæde af senere, for det gjorde at du sammen med en søster, en svoger og en bekendt kunne lave et ungdomsorkester, som spillede til foreningsballer rundt om på egnen.

I er begge to fra en tid, hvor Danmark så meget anderledes ud end nu.

Det var en tid, hvor der nærmest var køer og koklatter overalt - og derfor også fluer, myg og bremsere overalt.

Storkene gik og så på, når I gravede tørv i mosen. Tørv, som skulle tørres og bruges som brænde i kakkellovnen om vinteren. Det røg og det lugtede og halvdelen kunne man bære ud igen som aske.

Vandet til husholdningen og til dyrene måtte I hente i brønden, eller som I havde det på Ll. Urlund, en stødhævert, som langsomt pumpede vand fra bækken op til huset.

Det var en tid før telefon, før badeværelser, før malkemaskiner, før centralvarme, før bil, før selvbindere og mejetærskere og før traktor. Men det var samtidig en tid med store forandringer, for i de år fik Danmark Marshall-hjælp fra USA, som gjorde, at næsten alle ejendomme fik råd til at købe en grå Ferguson. Og så kunne flere og flere flytte fra landbruget og få arbejde i industrien i byerne.

Selv om I kom fra to ejendomme ikke langt fra hinanden, så var der en jernbane og en hovedvej imellem. Så I kendte ikke hinanden før I begge en aften var til bal i Mejrup. Der dansede I og der tændtes en flamme. I pausen gik I en tur og blev enige om at I skulle ses igen.

To år senere - i 1958 - blev I gift, og da I begge kom fra landet, var det næsten helt automatisk, at I også skulle have en landejendom. Sådan var kulturen jo dengang.

Og da I ingen startkapital havde, blev det ikke nogen tillokkende gård, I fik råd til at købe. Stuehuset var kun med meget god vilje beboelig.

Landbrug havde reelt set ikke din interesse, Christian, så I skiftede livsretning, solgte ejendommen og lejede et hus i Aulum.

Du Ella fik rengøringsjob forskellige steder og du Christian fik 26 år på Birns jernstøberi. Begge trivedes godt med jeres nye arbejdsliv og I var så heldige at få 3 børn, Hanne, Ingrid og Helge.

Med tiden købte I et nyt hus på Sønderagervej, hvor I stadig bor!

I de sidste mange år har I været pensionister. Men I er bestemt ikke gået i stå.

For det første har I været på mange rejser og på ture rundt i Danmark. For det andet – som noget meget beundringsværdigt – så har I – og især dig Christian nedskrevet jeres livshistorier. Både jeres egen historie, men også slægtshistorie og samtidig også en del historie om den lokale arbejderbevægelse.

I er begge født, da Th. Stauning var statsminister, og det er I aldrig løbet fra. Socialdemokratiet står stadig som jeres tilholdssted. Det har samtidigt givet dig Christian gode og spændende oplevelser ved at deltage i partikongresser, hvor du kunne få en snak med både ministre og folketingsmedlemmer.

Nu er det kun et par år siden, jeg har lært jer at kende, men jeg må sige, at noget, som virkelig kan få en til at spærre øjnene op, ved at stifte bekendtskab med jer, det er den energi og de evner, du Christian viser i at opbygge og vedligeholde og stadig udbygger jeres hjemmeside med jeres personlige historie - og jeres slægts historie.

Det er der altså ikke mange over 80 år, der har den slags evner.

Du er også på Facebook, og bruger den som et helt naturligt medie for jer – ikke for at følge med i andres liv, men f.eks. for at slå billeder op fra jeres små ture i området. Det kan være smukke naturområder, historiske steder eller din optræden i TV-MidtVest med deres fortælling om et forfaldent hus på Venø, som du kunne fortælle alt om.

Du er også aktiv med politiske kommentarer. Hvis der er nogen, der kommer med kritiske kommentarer om Mette Frederiksen – så er du klar til at forsvare hende!

Og hvis der er nogen, der på Facebook spørger til noget fra gamle dage, ja så er du Christian jo den, der hurtigt kan give fyldestgørende svar. Du har en imponerende hukommelse! Og kan du ikke huske, så kan Ella hjælpe dig!

I har en imponerende hukommelse. I er begge meget klare i både hukommelse og i vurdering af tingene der sker omkring jer.

I fungerer godt sammen og siger begge jeres klare meninger.

Kroppen kan naturligvis ikke det samme som da I var unge, men I hjælper hinanden. Hørelsen hos den ene og synet hos den anden er ikke, hvad den har været, men det kompenserer I, for ved at høre og se for hinanden.

I viser på smukkeste vis, at

Mand og viv

er et liv.

Der er et kæmpe spring fra jeres barndom i 30'erne og 40'erne – med varme fra kakkelovn, lys fra petroleumslamper, toilet bag køerne og mad fra køkkenhaven - og til et aktivt liv på nutidens Facebook.

Sikke en ændring i kultur- og levestandard, I har været vidner til i jeres liv.

Jeres historie ligger smukt beskrevet på jeres hjemmeside, og det er der en grund til. For som der står som et fast motto på din Facebookside Christian, så er

Fortid er rod for nutid - med stof til eftertanke for fremtid!

Et smukt motto om det, der er så vigtigt for alle generationer: Hvordan finder vi de gode ting frem, som vi mistede, uden at miste de gode ting, vi har fået.

Det kommer f. eks. til udtryk i en Facebook-indlæg for nylig:

Husker du?

Tiden den grå Ferguson pløjede sig gennem landskabet.

Tiden hvor vi mødte den gamle Ford 29 på landevejen.

Volkswagen var manges første bil

Telefon var ikke hvert hjemms eje.

Begyndende fjernsyn kunne ses enkelte steder.

Ak ja – tider under de forhold var der sjæl ved, men så tog pokker ved udviklingen. Storhedsnobberiet tog til, og hvad har vi nu? Tør ikke nævne, hvad jeg tænker.

Det er kulturkritik fra en person, som har øje for de ting, vi har mistet i udviklingen mod nutidens samfund.

Med jeres lange liv sammen, så har det naturligvis ikke været alt, der har været let, men man møder hos jer en stor taknemmelighed.

Taknemmelighed for det liv, I har fået – og for det liv, I har fået sammen. Hvad vi jo også ser I de sange, I har valgt til i dag: f.eks. "What a wonderful world" og "Jeg elsker den brogede verden".

Det er som om I møder livet med et:

Tak for ordet, tak for livet

Tak for alt, som vi fik givet.

Samtidig bærer I den kristne tro som en himmel over jeres liv. I skrev selv til jeres ønske om at postludium i dag skulle være Amazing Grace:

"Teksten har et tydeligt budskab om, at tilgivelse og forsoning er muligt for alle, uanset hvilke synder, man måtte have begået, samt at sjælen kan blive frelst gennem Guds tilgivelse."

Eller som der står i den salme, vi sang for lidt siden:

*"takke Gud for nåde stor,
som os gav, før vi det vidste,
livet, vi skal aldrig miste!"*

Man oplever hos jer, at ordene taknemmelighed og tro er kernebegreber for jer. Taknemmelighed over det liv I har fået og en tro på, at livet har en evighedsdimension.

Tillykke med jeres 65 år sammen!